

ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΗ - ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Το αιειπάρθενον και αναμάρτητον της Θεοτόκου.

Στο Σύμβολο της Ορθοδόξου πίστεως¹ («Πιστεύω εις ένα Θεόν...») ομολογούμε πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό, που γεννήθηκε, με τρόπο υπερφυσικό, από την Παρθένο Μαρία. *«Τον δι' ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπήσαντα».*

Διά της Παρθένου ο Υιός της και Θεός συνέστησε την Εκκλησία, μέσα στην οποία, σαν σε άλλη κιβωτό, σωζόμαστε, μαθαίνοντας και ομολογώντας σε όλους την αλήθεια του Χριστού. **Η «αδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσα» και «όντως Θεοτόκος», η «μήτηρ υπάρχουσα της Ζωής» και της χαράς (δηλ. του Χριστού)²** διά της παρθενικής πολιτείας, δεν ήταν δυνατόν να αλλάξει τρόπο ζωής μετά τη γέννηση του Χριστού (και να παύσει να είναι παρθένος). Το αιειπάρθενον της Θεοτόκου συμβολίζουν **οι τρεις αστέρες** στο ένδυμά της. Ότι δηλ. ήταν προτόκου (της γέννησης του Χριστού), εν τόκω και μετά τόκον παρθένος.

Ο ισαπόστολος άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός μας διδάσκει: «Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και Θεός, αδελφοί μου, ο γλυκύτατος αυθέντης και Δεσπότης, ο ποιητής (δημιουργός) των Αγγέλων και πάσης νοητής και αισθητής κτίσεως, παρακινούμενος από την πολλήν Του αγαθότητα οπού έχει εις το γένος μας, σιμά εις άπειρα χαρίσματα οπού μας εχάρισε και μας χαρίζει καθ' εκάστην ημέραν και ώραν και στιγμήν, εκαταδέχθη και έγινε και τέλειος άνθρωπος εκ Πνεύματος Αγίου και από τα καθαρώτατα αίματα της Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, δια να μας κάμη να έβγωμεν από τας χείρας του διαβόλου, και να μας κάμη υιούς και κληρονόμους της βασιλείας του, να χαίρωμεν πάντοτε εις τον παράδεισον μαζί με τούς Αγγέλους και να μη καιώμεθα εις την Κόλασιν με τούς ασεβείς και τούς διαβόλους».

¹ «Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων. Και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού τον μονογενή, τον εκ του Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων· Φως εκ Φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα, ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι' ου τα πάντα εγένετο. Τον δι' ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών επί Ποντίου Πιλάτου και παθόντα και ταφέντα. Και αναστάντα τη τρίτη ημέρα κατά τας Γραφάς. Και ανελθόντα εις τους ουραμούς και καθεζόμενον εκ δεξιών του Πατρός. Και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς· ου της βασιλείας ουκ έσται τέλος. Και εις το Πνεύμα το άγιον, το κύριον, το ζωοποιόν, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον, το συν Πατρί και Υιώ συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον, το λαλήσαν δια των προφητών. Εις μίαν, αγίαν, καθολικήν και αποστολικήν Εκκλησίαν ομολογώ εν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών, προσδοκώ ανάστασιν νεκρών, και ζωήν του μέλλοντος αιώνος. Αμήν».

² Όπως ψάλλει η Εκκλησία και φανέρωσε ο Γαβριήλ ο αρχάγγελος.

Επίσης από τον άγιο Κοσμά: «Ο άνδρας, αδελφοί μου, εγέννησε την γυναίκα από την πλευράν του χωρίς γυναίκα, και πάλιν έγινε γερός. Εδανείσθη εκείνη (η γυναίκα) την πλευράν από τον άνδρα και την εχρεωστούσε.

Εγεννήθησαν ωσάν τα άστρα του ουρανού γυναίκες εις τον κόσμον, αλλά δεν εφάνη καμία αξία να γεννήση άνδρα (από μόνη της), να πληρώση την πλευράν οπού εχρεωστούσε, παρά η **Δεσποίνα Θεοτόκος, οπού ηξιώθη δια την καθαρότητά της και εγέννησε τον γλυκύτατον Χριστόν εκ Πνεύματος Αγίου, χωρίς άνδρα, παρθένος, και πάλιν έμεινε παρθένος, και επλήρωσεν εκείνην την πλευράν. Ακούετε, αδελφοί μου, τι χαρμόσυνα μυστήρια έχει η αγία μας Εκκλησία»;**³

Το αιειπαρθενον, ψυχής και σώματος, της Θεοτόκου δηλώνει τελεία καθαρότητα και αναμαρτησία. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς λέει σχετικά: «Και τὸ ὄνομα, λέγει, τῆς Παρθένου ἦταν Μαριάμ, ποῦ ἐρμηνεύεται Κυρία. Τοῦτο δεικνύει καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Παρθένου καὶ τὸ βέβαιο τῆς παρθενίας, καὶ τὸ ἀλλοιώτικο καὶ προσεκτικὸ καὶ κατὰ κάποιον τρόπο παναμώμητο τοῦ βίου της· διότι, ἐπειδὴ ἦταν κυρίως παρθένος φερωνύμως, εἶχε τὴν πλήρη κατοχὴ τῆς ἀγνείας, ὄντας παρθένος καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ, καὶ κατέχοντας τὶς ψυχικὲς δυνάμεις καὶ ὅλες τὶς αἰσθήσεις τοῦ σώματος ὑπεράνω κάθε μολυσμοῦ, καὶ μάλιστα τόσο κυρίως καὶ βεβαίως καὶ ἐγκύρως καὶ καθ' ὅλα ἱερῶς ὅλον τὸν χρόνον, ὅπως ἡ κλεισμένη πύλη⁴ διατηρεῖ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸ σφραγισμένο βιβλί⁵ διατηρεῖ τὰ γραπτὰ ἀνέγγιχτα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς· διότι περὶ αὐτῆς ἔχει γραφῆ, τοῦτο εἶναι τὸ σφραγισμένο βιβλί⁵ καὶ αὐτὴ ἡ πύλη θὰ εἶναι κλεισμένη, καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ περάσῃ ἀπὸ αὐτὴν».⁶

Η Θεοτόκος αποτελεί και την πειστικότερη απόδειξη της έλευσης της χάρις του Θεού στον άνθρωπο από την καθαρότητά του και όχι από την κοσμική παιδεία όπως υποστήριζε ο Καλαβρός μοναχός Βαρλαάμ και υποστηρίζουν ακόμη πολλοί στη Δύση. «Χωρίς την παιδεία και τη φιλοσοφία, έλεγε ο Βαρλαάμ και δέχονταν οι οπαδοί του, οποιαδήποτε καθαρότης και αγιότης δεν είναι αρκετή για να απαλλάξει τον άνθρωπο από την άγνοια και να τον φέρει κοντά στον Θεό»...! Η Παρθένος Μαρία, όμως, κατέβασε μέσα της στη Γη τον ίδιο τον σοφό Δημιουργό και τον έκανε άνθρωπο, καθιστώντας τον εαυτό της πηγή πάσης σοφίας και χάριτος. Και το πέτυχε αυτό αγωνιζόμενη να κρατά άκρα καθαρότητα, διαμένουσα στο ιερό του (τότε) ναού⁷ από τριών ετών, ακούγοντας μόνο τις αναγνώσεις των ιερών Γραφών, χωρίς να λάβει καμμία κοσμική μόρφωση. Γι' αυτό και ο άγιος Γρηγόριος συμβούλευε τον Βαρλαάμ, αλλά και εμάς: **«Χωρίς καθαρότητα, και αν ακόμη μάθεις όλη την φυσική φιλοσοφία από τον Αδάμ έως το τέλος του κόσμου, δεν θα είσαι λιγότερο, αλλά μάλλον περισσότερο μωρός (ανόητος) παρά σοφός! Και χωρίς εκείνη, αν καθαρισθείς και απαλλάξεις την ψυχή από τα πονηρά ήθη και δόγματα, θα αποκτήσεις τη σοφία του Θεού που νικά τον κόσμο και θα συναναστραφείς με αγαλίαση τον μόνο αληθινό Θεό».**⁸

Η ασύληπτη στον ανθρώπινο νου καθαρότητα της Παρθένου, την οποία ούτε ένας κακός λογισμός δεν αμαύρωσε, είναι αφ' ενός αποτέλεσμα του ησυχαστικού και πνευματικά άγρυπνου τρόπου ζωής της ίδιας, και αφ' ετέρου της πλούσιας χάρις του Θεού με την οποία γεννήθηκε,

³ Αγίου Κοσμά Αιτωλού, Διδαχή 1η. <https://www.imdleo.gr/diaf/2019/agKosmas-did1.pdf>

⁴ Ιεζεκιήλ 44:1-3. «Και επέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἀγίων τῆς ἐξωτερῆς τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. 2 καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη»...

⁵ Βλ. Ησαΐας 29:11.

⁶ Όμιλία εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς πανυπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, Αγίου Γρηγορίου Παλαμά. [Σύνδεσμος](#).

⁷ Στα «Άγια των Αγίων» του ναού των Ιουδαίων, τρεφόμενη με άρτο εξ ουρανού.

⁸ Υπέρ ησυχάζόντων 1,1,3. Βιβλί^ο: «Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, κήρυξ της χάριτος και του φωτός», σελ. 70-71.

ως καρπός προσευχής και απαθούς βιωτής των ευσεβεστάτων γονέων της Ιωακείμ και Άννας, αφιερωμένος στον Θεό.

Για το ιερό ζεύγος Ιωακείμ και Άννας, τους γονείς της Θεοτόκου, λέει ο άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: **«Κι ἂν (ἐφ’ ὅσον) εἶναι πρόπον νὰ ἀποκαλέσουμε καρπὸ δικό σας τὴ μακαρία Παρθένο -καὶ ἀπὸ τοὺς καρπούς του, λέει ὁ Κύριος, γνωρίζεται ὁ καθέννας-ποιὸς καρπὸς θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ θεωρηθῆ μεγαλύτερος, ἀφοῦ δὲν ἦταν ἓνα ἀπλὸ γέννημα τῆς φύσεως τὸ τέκνο σας, ἀλλὰ ὑπῆρξε ἔργο τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀρετῆς σας»;**...

Επομένως, δίκαια η Παρθένος ἔλαβε εκ κοιλίας μητρός πλουσιώτατη τη χάρη του Θεού, καθώς σ’ αυτήν περισσότερο από τους άλλους ανθρώπους συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις γι’ αυτό. Ιδιαίτερα διαφωτιστικός στο θέμα αυτό είναι ο **άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης (+1994):**

«Οι Άγιοι Ιωακείμ και Άννα είναι το απαθέστερο ανδρόγυνο που υπῆρξε ποτέ. Δεν είχαν καθόλου σαρκικό φρόνημα. Ο Θεός ἔτσι ἔπλασε τον άνθρωπο και ἔτσι ἤθελε να γεννιούνται οι άνθρωποι, απαθώς. Αλλά μετά την πτώση μπήκε το πάθος στην σχέση ανάμεσα στον άνδρα και στη γυναίκα. Μόλις βρέθηκε ἓνα απαθές ανδρόγυνο, ὅπως ἔπλασε ο Θεός τον άνθρωπο και ὅπως ἤθελε να γεννιούνται οι άνθρωποι, γεννήθηκε η Παναγία, αυτό το αγνό πλάσμα, και στην συνέχεια σαρκώθηκε ο Χριστός».⁹

Επομένως, με τους ίδιους κανόνες με τους οποίους ο Θεός δίνει τη χάρη του σε όλους τους ανθρώπους γεννήθηκε και η Παρθένος. Αλλά η τελεία εφαρμογή των κανόνων αυτών, που ἦταν η ακριβής τήρηση των εντολών του Μωσαϊκού Νόμου από τους γονείς της, της εξασφάλισε τη μέγιστη χάρη. Δεν μερολήπησε υπέρ αυτής ο Θεός. **«Γιατί με κανέναν τρόπο βέβαια δὲν μπορεί νὰ εἶναι προσωπολήπτης ὁ Θεός, αὐτὸς ποὺ ὅλα τὰ πράγματα ἴσῶς μετράει με ἀκριβοδίκαια μέτρα καὶ σταθμᾷ»**, τονίζει ο άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας.¹⁰

Για να λάβει τη μέγιστη χάρη η Παρθένος από τους γονείς της ἔπρεπε να προηγηθεί η επισκίαση της χάρης σ’ αυτούς, που έγινε λόγω του εναρέτου βίου τους. Ἐτσι, μετά τον πλουτισμό τους από τη θεία χάρη, ενεργοποιείται στο γήρας τους η φύση για τη γέννηση της Παρθένου. Δηλ. η φύση περιέμενε τη χάρη,¹¹ λέει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός: **«Ἡ φύση, νικημένη ἀπὸ τὴ χάρη, στεκόταν φοβισμένη· δὲν εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμη νὰ προχωρήσει αὐτὴ πρώτη. Ὅταν λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθεῖ ἡ Θεοτόκος - Παρθένος ἀπὸ τὴν Ἄννα, δὲν τολμοῦσε ἡ φύση νὰ καρποφορήσει πρὶν ἀπὸ τὴ χάρη, ἀλλὰ ἔμνε ἄκαρπη, μέχρις ὅτου βλαστήσει ἡ χάρη τὸν καρπὸ. Ἐτσι ἔπρεπε, νὰ γεννηθεῖ πρωτότοκη ἐκείνη, ποὺ θὰ γεννοῦσε τὸν «πρωτότοκο ὅλης τῆς δημιουργίας», ποὺ «ὅλα σ’ αὐτὸν χρωστοῦν τὴν ὑπαρξή τους».** (Λόγος του Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού εις το Γενέσιον της Θεοτόκου).

Το προπατορικό αμάρτημα και η Θεοτόκος.

Το προπατορικό αμάρτημα είναι, σύμφωνα και με το νόημα των λέξεων, (προσωπικό) αμάρτημα των προπατόρων, δηλ. κατακρίνει αυτούς μόνο και δεν μεταβιβάζει αμαρτίες στους απογόνους τους. Ὅμως υπῆρξαν επιπτώσεις από το προσωπικό αμάρτημα των προπατόρων. Η ανθρώπινη φύση με την ανυπακοή απομακρύνθηκε από τον Θεό και ἔδωσε χώρο στον διάβολο να την πλανά, δείχνοντάς της μια φανταστική και ψεύτικη οδὸ τελείωσης. Ἐτσι ασθένησαν οι δυνάμεις που την οδηγούν στη σωτηρία και ἦρθε σε όλους τους ανθρώπους ο σωματικός θάνατος.

⁹ Αγίου Παΐσιου Αγιορείτου: ΛΟΓΟΙ Δ’ «Οικογενειακή Ζωή», κεφ.1ο.

¹⁰ Αγίου Νικολάου Καβάσιλα, «Εἰς τὴν υπερένδοξον τῆς Υπεραιᾶς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου Γέννησιν»: <https://www.imdleio.gr/diaf/2024/ag.Nik-Kavasilas-gen-Theotokou.pdf>

¹¹ Το βλέπομε και στους Ζαχαρία και Ελισάβετ, που γέννησαν σε προχωρημένη ηλικία τον, εκ κοιλίας μητρός αγιασμένο, Τίμιο Πρόδρομο και Βαπτιστή Ιωάννη.

«Το γεγονός ότι ο Αδάμ εξ αιτίας της προσωπικής αμαρτίας του, παρατηρεί ο ιερός Χρυσόστομος, κατέστη θνητός και ως εκ τούτου καθίστανται θνητοί και οι απόγονοί του είναι κατανοητό και εύλογο. Το να καταστεί όμως αμαρτωλός κάποιος άλλος εξαιτίας της παρακοής του Αδάμ, αυτό θα ήταν άδικο και παράλογο». (σελ. 10)

«**Νενόσηκεν ουν η φύσις την αμαρτίαν δια της παρακοής του ενός, τουτέστιν Αδάμ. ούτως αμαρτωλοί κατεστάθησαν οι πολλοί, ουχ ως τω Αδάμ συμπαραβεβηκότες, ου γαρ ήσαν πώποτε, αλλ' ως της εκείνου φύσεως όντες**». (σελ. 12). Προέκυψε δηλ. στην ανθρώπινη φύση η αμαρτία σαν νόσος από την παρακοή του ενός, ήτοι του Αδάμ, και έτσι οι πολλοί κατεστάθησαν αμαρτωλοί, όχι σαν συμπαραβάτες του Αδάμ, διότι δεν υπήρξαν ποτέ μαζί, αλλά επειδή ήταν της ίδιας φύσεως (δηλ. άνθρωποι).

Συνεπώς στους απογόνους των πρωτοπλάστων δεν μεταβιβάζονται οι αμαρτίες εκείνων όταν γεννώνται, καθώς «αυτό θα ήταν άδικο και παράλογο», αλλά μόνο η ροπή στην αμαρτία από την νοσούσα, από την απομάκρυνση από τον Θεό, φύση μας.

Δύο είναι οι αμαρτίες του Αδάμ κατά την παράβαση της Θείας εντολής, εξηγεί ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής. Η πρώτη, που είναι κατακριτέα, οφείλεται στην προαίρεσή του και η δεύτερη, που είναι ακατάκριτη, στις συνέπειες από την πρώτη στην ανθρώπινη φύση (=ψυχή και σώμα).

«Δύο γάρ άμαρτίαι γεγόνασιν έν τῷ προπάτορι κατά την παράβασιν τῆς θείας έντολής, ή μὲν διαβεβλημένη, ή δὲ άδιάβλητος, αίτίαν ἔχουσα τήν διαβεβλημένην, και ή μὲν προαιρέσεως, έκουσίως άποθεμένης τὸ άγαθόν, ή δὲ φύσεως, άκουσίως δια τήν προαίρεσιν άποθεμένης τήν άθανασίαν». (Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, προς Θαλάσσιον απόκρ. 42).

Η Θεοτόκος, ανήκει στην ανθρώπινη φύση, γεννημένη από ανθρώπους, τον Ιωακείμ και την Άννα. Δεν γεννήθηκε υπερφυσικά, άνευ σποράς, όπως ο Υιός της και Θεός Κύριος Ιησούς Χριστός.¹² Γι' αυτό λέμε οι Ορθόδοξοι ότι γεννήθηκε με το προπατορικό αμάρτημα και **όχι με άσπιλο σύλληψη**, όπως διακηρύσσουν οι παπικοί (1854), υπονοώντας ότι γεννήθηκε υπερφυσικά. Διότι τότε ο Υιός του Θεού δεν θα είχε προσλάβει την ανθρώπινη φύση από την Παρθένο Μαρία, αλλά κάποια άλλη, και δεν θα μπορούσε να μας σώσει πραγματικά!

Οι Ορθόδοξοι, επίσης, πιστεύουμε ότι η Παναγία όχι μόνο δεν βλάφθηκε από το προπατορικό αμάρτημα, αλλά ήταν η μόνη που, πριν να εισαχθεί το Βάπτισμα στην Εκκλησία, κατώρθωσε να διαλύσει μέσα της την έχθρα που αυτό εκπροσωπούσε προς τον Θεό.

Διότι με αγώνα **«η ίδια διέλυσε μέσα της την έχθρα που υπήρχε στην ανθρώπινη φύση κατά του Θεού, και άνοιξε τον Ουρανό και προσείλκυσε την χάρη και έλαβε τη δύναμη ν' άγωνισθεί κατά της αμαρτίας»** λέει ο άγιος Νικόλαος Καβάσιλας.¹³ Και έτσι **«ενώ ο φραγμός της έχθρας υπήρχε ακόμη (όταν γεννήθηκε η Θεοτόκος), αυτή συνδέθηκε με τον Θεό και τι υπάρχει πιο προφανές από ότι το τείχος εκείνο που χώριζε ολόκληρη την Οικουμένη από τον Θεό δεν άντεξε στην προθυμία μιας ψυχής»**;¹⁴

Δεν υπήρχε το παραμικρότερο ίχνος αμαρτίας στην Παρθένο. Και αυτό είναι προφανές διότι: **«Πρώτα από όλα, τίποτε δεν έμπόδισε τὸν Θεὸ νὰ κατέλθῃ και νὰ σκηνώσῃ μέσα της μόλις χρειάσθηκε. Γιατί δὲν θὰ μπορούσε βέβαια νὰ κατέλθῃ, ἂν ἦταν οίκοδομημένο ανάμεσά τους τὸ διαχωριστικὸ τείχος, πρᾶγμα πού θὰ συνέβαινε, ἂν ὑπῆρχε μέσα της κάτι συγγενικὸ πρὸς τὴν άμαρτία. Γιατί, ὅπως λέγει ὁ Προφήτης: Οἱ άμαρτίες σας διαχωρίζουν ανάμεσα σὲ σᾶς και σὲ Ἐμένα»...**

¹² Και ο άγιος Επιφάνειος Κύπρου τονίζει: «ουχ ετέρως γεγεννημένη (η Αγία Παρθένος) παρά την των ανθρώπων φύσιν αλλά, καθώς πάντες, εκ σπέρματος ανδρός και μήτρας γυναικός». (PG 42,748)

¹³ <https://www.imdleio.gr/diaf/2024/ag.Nik-Kavasilas-gen-Theotokou.pdf>

¹⁴ Δείτε και: https://www.imdleio.gr/diaf/books/martz_propatoriko_LMD.pdf

«Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται πέρα ἀπὸ κάθε θαῦμα καὶ προξενεῖ ἔκπληξη ὄχι μόνο στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ σὲ αὐτοὺς τοὺς Ἀγγέλους καὶ ξεπερνάει κάθε ρητορική ὑπερβολή: τὸ πῶς, ἐνῶ ἡ Παρθένος ἦταν μόνο ἄνθρωπος καὶ δὲν εἶχε τίποτε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μπόρεσε νὰ διαφύγει, μόνη αὐτή, τὴν κοινὴ (τῆς ἀνθρώπινης φύσης) ἀρρώστια (τοῦ προπατορικοῦ αμαρτήματος)». (Βλ. υπ. 13).

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι ἐν σοὶ Παρθένε Ἄχραντε»¹⁵ ψάλλεται στὴν Θεοτόκο. Νικήθηκαν ὄχι μόνο κατὰ τὴν ἐπίγεια βιωτὴ τῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον. Διότι μόνον ἡ Παρθένος ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸν Υἱὸ τῆς καὶ φέρει σῶμα ἀφθαρτο καὶ πνευματικὸ ὅπως Αὐτός.¹⁶ Τιμούμε στὴν κοίμησή τῆς τὴν «μετάσταση τῆς Θεοτόκου», ὄχι ἀπὸ ἓνα τόπο σὲ ἓνα ἄλλο, ἀλλὰ πρὸς τὴ Ζωὴ δηλ. τὸν Χριστό: **«μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς»**, λέει τὸ ἀπολυτικὸ τῆς εορτῆς τῆς Κοιμήσεως. Καὶ **«τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν»**,¹⁷ συμπληρώνει στὸ κοντάκιο ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Μελωδός.

Ἀπόδειξη ὅτι δὲν μετέστη σὲ ἄλλη γήινη θέση τὸ σῶμα τῆς Παρθένου, εἶναι τὸ ὅτι ἀνοίγοντας τὸν τάφο στὴ Γεθσημανή μετὰ τρεῖς ἡμέρες, δὲν βρῆκαν οἱ ἀπόστολοι τὸ σῶμα τῆς, παρὰ μόνο τὰ ἐντάφια τῆς, ὅπως εἶχε συμβεῖ καὶ στὸν τάφο τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ.¹⁸

Ὁ γέροντας Ἀμβρόσιος τῆς Μονῆς Δαδίου, σὲ συμφωνία μετὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνό, τὸν ἅγιο Θεόδωρο τὸν Στουδίτη, τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμά, τὸν ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη, καὶ ἄλλους Πατέρες ἔλεγε: **«Ἡ Παναγία εἶναι τὸ μόνο ἀνθρώπινο πλάσμα ποὺ γεννήθηκε με ὅλους τοὺς ὅρους καὶ τοὺς κανόνες τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ἀλλὰ τὸ σῶμα τῆς μετέστη, δὲν ὑπάρχει ἴχνος ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς στὴ γῆ. (Δηλ. δὲν μεταστάθηκε τοπικά, ἀλλὰ εἶναι ἀναστημένο στὸν Οὐρανό). Καὶ δὲν θα περάσει κρίση στὴ Δευτέρα Παρουσία. Εἶναι πάνω ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους.»¹⁹**

Ἀξιοθαύμαστο καὶ παρήγορο γιὰ μας εἶναι ὅτι καὶ μετὰ τὴν Κοίμησή τῆς καὶ εἰς Οὐρανὸν μετὰ τοῦ Υἱοῦ μετάστασή τῆς ἡ Θεοτόκος δὲν μας εγκατέλειψε. **«Ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλειπες Θεοτόκε»**. Καὶ **«ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαις λυτρουμένη ἐκ θανάτου τὰ ψυχὰς ἡμῶν»**.²⁰

Τὸ παρόν (εκτυπώσιμο): <https://www.imdleio.gr/diaf/2024/Panag-anam.pdf>

Ἀντίστοιχη ἱστοσελίδα: <https://www.imdleio.gr/diaf/2024/Panag-anam.html>

¹⁵ «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένη Ἄχραντε· παρθενεῦει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἢ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σῶζοις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου». (Θ' ὠδῆ).

¹⁶ «...Διὸ θνήσκουσα, συν τῷ Υἱῷ, εγείρη διαιωρίζουσα». (ἀπὸ τὸ β' τροπάριο α' ὠδῆς).

¹⁷ «Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὃ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον». (κοντάκιο).

¹⁸ Ἦταν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ποὺ πρῶτοι ἀντιλήφθηκαν ὅτι ὁ Κύριος ποὺ διεφύλαξε ἀφθαρτὴ τὴν παρθενία τῆς Μητρός Του, ὁ ἴδιος εὐδόκησε μετὰ τὴν Κοίμησή Της νὰ τιμήσει «τὸ ἀχραντὸν καὶ ἀμίαντον σῶμα» Της με τὴν ἀφθαρσία, γιὰ νὰ εἶναι με τὴν ἀνάστασή του ἐνωμένο με τὴν ἁγία ψυχὴ Της, «πρὸ τῆς καθολικῆς Ἀναστάσεως». Ὁ ἅγιος Ἰουβενάλιος, ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων, μίλησε περὶ αὐτοῦ στοὺς Πατέρες τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς τονίζει: **«Μόνη αὐτὴ μαζί με τὸ σῶμα Της (ἀναστημένο ἐπομένως) κοντὰ στὸν Υἱὸ Της κατέχει τὸν Οὐρανό· διότι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ κατέχει ἡ γῆ καὶ ὁ θάνατος τὸ ζωαρχικὸ θεοδόχο σῶμα»**. [Σύνδ.](#)

¹⁹ «ΓΕΡΩΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΛΑΖΑΡΗΣ. Ὁ Πνευματικὸς τῆς Μονῆς Δαδίου. Τόμος Β» σελ. 87. Δεῖτε [αποφθέγματα Β & Α](#)

²⁰ «Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον, οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μητὴρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαις λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν». (ἀπολ.)